

όλοένα στο τέλος αυτής της πο-
νηρής ζωής. ...Σε λίγο θα ...σβύ-
σει όλη τούτη ή όχλοβοή κι ή
φωτοχυσία, σάν κάποιο πράγμα
πού δέν γίνηκε ποτές. Ὡ κατά-
δικοι, Τί ξεγελωιώσαστε; «Ἴνα τί
ἀγαπᾶτε ματαιότητα καί ζητῆτε
ψεῦδος;»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ὅπου πίστις ..... ἐκεῖ ὑπομονή
Ὅπου ὑπομονή ..... ἐκεῖ ἐλπίδα
Ὅπου ἐλπίδα ..... ἐκεῖ ἀγάπη
Ὅπου ἀγάπη ..... ἐκεῖ ἐνότης
Ὅπου ἐνότης ..... ἐκεῖ εἰρήνη
Ὅπου εἰρήνη ..... ἐκεῖ χαρά
Ὅπου χαρά ..... ἐκεῖ εὐλογία
Ὅπου εὐλογία ..... ἐκεῖ ὁ Θεός
Ὅπου ὁ Θεός ..... ἐκεῖ οὐδεμία ἀνάγκη
ἐκεῖ τὰ πάντα καλὰ λίαν.

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ »
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ.ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Θ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΤΗΛ. 2410 612 948 E-mail: galilea4@yahoo.gr

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ κ.ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΕΞΟΔΩΝ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

ὍΠΩΣ ΘΕΛΕΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ὅσους καί τόσους ἀγῶνες κάνουμε καθημερινά γιά
νά ἐκπληρώσουμε ἀναζητήσεις καί ὄνειρα ἐπιθυ-
μιῶν μας. Ψάχνουμε γιά ἀφορμές, ὥστε νά δημι-
ουργήσουμε κάτι στή ζωή μας καί νά τὸ χαροῦμε.

Κυνηγοῦμε τὴν εὐτυχία, τὴ χαρά, τὴν εἰρήνη
καί αὐτές μᾶς ξεχρηστροῦν καί φεύγουν, κι ἐ-
μεῖς μένουμε μὲ τὴν εὐχί «πάνω ἀπ' ὄλα
ἢ υγεία....» κι ἀρρωσταίνουμε. Γιατί;

Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἐρώτημα, πού τὸ ξεπερ-
νοῦμε. Ἐνα ἐρώτημα, πού δέν θέλουμε νά
τὸ ἀγγίζουμε. Ἐνα ἐρώτημα, πού δέν πρέπει
νά τὸ φιλοσοφοῦμε. Ἐξ ἄλλου ἡ ζωὴ τρέχει

καί δέν περιμένει τὴ δική μας φιλοσοφία. Πρέπει νά δου-
λέψουμε, νά βγάλουμε τὸ γωμί μας, νά φροντίσουμε τὶς ὑ-
ποθέσεις μας, νά καθαρώσουμε, νά ψυχαγωγηθοῦμε καί
τόσα ἄλλα πού προηγοῦνται. Ὅμως μὲ τὸν τρόπο

αυτό δημιουργήσαμε μιὰ ζωὴ χωρὶς συλλογισμό, χωρὶς πνευματικὴ σκέψη, χωρὶς βάθος. Δημιουργήσαμε μιὰ ζωὴ μηχανική, ἠλεκτρονική, ρομποτική. Δημιουργήσαμε τὴ ζωὴ τῆς μάζας κι ὄχι τῶν προσώπων, ἀφοῦ πάντοτε θέλουμε νὰ ζοῦμε ὅπως ζοῦν οἱ ἄλλοι. Χωρὶς βούληση, χωρὶς δύναμη, χωρὶς ἰρρωϊσμό. Βέβαια θέλουμε νὰ ξεχωρίζουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους μόνο στὸ πῶς θὰ ντυθοῦμε, πῶς θὰ προβληθοῦμε, πῶς θὰ ἐντυπωσιάσουμε, πῶς θὰ κάνουμε τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς προσέξουν. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς κάνει προσωπικότητες, ἀλλὰ μᾶς κάνει ἕνα «καλὸ μπαχαρικό», ποὺ θὰ νοστιμίσει τὴ μάζα μέσα στὴν ὁποία κι ἐμεῖς πέφτουμε, ψάχνοντας ἐκεῖ νὰ βροῦμε μιὰ θέση.

Ἡ ζωὴ μας ὅμως ἔχει ποτὸ πιὸ μεγάλη ἀξία ἀπὸ μιὰ μάζα. Εἴμαστε εἰκόνες, ἀντίγραφα τοῦ Θεοῦ. Κι αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ εἶπε ἕνας ἄνθρωπος ἢ ἕνας φιλόσοφος ἢ κάποιος ποὺ ρέει ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς, ἀλλὰ μᾶς τὸ εἶπε Ἐκεῖνος, ποὺ ἔδειξε ἔμπρακτα τὴν ἀγάπη του. Ἐκεῖνος, ποὺ θυσιάστηκε γιὰ μᾶς. Ἐκεῖνος ποὺ πονάει γιὰ μᾶς. Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ρέχει «ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστε». (Ιωάν.10.34)

Ποιὸς ἄνθρωπος, μὲ ταπεινὸ, ἄκακο καὶ καθαρὸ λογισμό δὲν ἔζησε τὴν ἀγάπη Του, τὴν εἰρήνη Του, τὴν φροντίδα Του;

Γιατί δὲν θέλουμε νὰ γίνεται στὴ ζωὴ μας τὸ δικό Του θέλημα, τὸ θέλημα Ἐκείνου ποὺ μας ἔδωσε τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴ ζωὴ Του καὶ θέλουμε, σὰν ἄλλοι πρωτόπλαστοι, νὰ ὑπακοῦμε στὸ θέλημα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεις, ποὺ ὄχι μόνο δὲν μᾶς προσφέρει τίποτε, ἀλλὰ καὶ μᾶς καταστρέφει τὴ ζωὴ;

Ἄν ὅμως ζοῦμε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ βιώνουμε μιὰ μεγάλη χαρὰ ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου μας Νουμφίου νὰ ρέχει: «καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου». (Λουκ.6.35)

τὰ παλάτια ὅπου διασκεδάζουνε οἱ φτυχισμένοι ὑποταχτικοί μου, ἄντρες καὶ γυναῖκες; ... Ἐμένα ὁ νοῦς μου ἦτανε σὲ κείνους... ποῦ δὲν ἔχουνε ἐλπίδα, καὶ σὲ κείνους ποῦ τρώγανε καὶ πίνανε κείνη τὴ νύχτα καὶ ποῦ χορεύανε μὲ τὶς γυναῖκες ποῦ δὲν ἔχουνε ντροπὴ, καὶ σὲ κείνους ποῦ μαζεύουνε ...ἀδιαφόρετα πράγματα ... Λογαριάζω πῶς οἱ σημερινοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι πιὸ φτωχοὶ στὸ ἀπὸ μέσα πλοῦτος καὶ γι' αὐτὸ ἔχουνε ἀνάγκη ἀπὸ τόσα πολλὰ μάταια πράγματα.... Ὅσοι εἶναι σκλάβοι στὴν καλοπέραση τοῦ κορμιοῦ τους δὲν ἔχουνε ἀληθινὴ χαρὰ, γιατί δὲν ἔχουνε εἰρήνη. Γιὰ τοῦτο θέλουνε νὰ βρίσκονται μέσα σὲ φουρτούνα καὶ νὰ ζαλίζονται, ὥστε νὰ θαροῦνε πῶς εἶναι φτυχισμένοι... ..Γι' αὐτὸ, ...καλότυχος ὁποῖος...ἔχει τὴν πίστη του σὲ Σένα. Ἀλλοιῶς θὰ γκρεμιστεῖ στὸ βάραθρο τῆς ἀπελπισίας. Μὲ τί λόγια νὰ φχαριστήσω τὸν Κύριό μου, ποὺ ἤμουν χαμένος καὶ μὲ χειροκράτησε, στραβὸς καὶ μ' ἔκανε νὰ βλέπω;...

Ἀδέλφια μου, δώστε προσοχὴ στὰ λόγια μου!...Μετὰ χαρᾶς δέχουμαι κάθε κακοπάθηση, γιατί ἄλλοιῶς δὲν ἀνοίγουνε τὰ μάτια στὸ ἀληθινὸ τὸ φῶς, μήτε τ' αὐτιά ἀκοῦνε τὰ καλὰ μηνύματα, μήτε τὰ πόδια περπατᾶνε στὸν δρόμο ποὺ πάγει ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ αἰώνια πολιτεία τοῦ Χριστοῦ,...Ὅποιος δὲν καταλάβει πῶς εἶναι ἀπροστάτευτος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους κι ἐρημος στὸν κόσμον τοῦτον, δὲν θὰ ταπεινωθεῖ. Κι ὁποῖος δὲν ταπεινωθεῖ δὲν θὰ ἐλεηθεῖ. Ἡ λύπη τῆς διάνοιας μᾶς σιμώνει στὸν Θεό. Γι' αὐτὸ δὲν θέλω καμιά καλοπέραση, ἀλλὰ καρδιά συντριμμένη. Αὐτὰ κι ἄλλα πολλὰ ἀναβρῦζανε ἀπὸ μέσα μου κείνη τὴ νύχτα, καὶ τὰ μάτια μου τρέχανε. ...Τὸ καντήλι ἔριχνε τὸ χρυσοκέρινο φέγγος του...

Δόξα σοὶ ὁ Θεός, καλὰ ἤμαστε!... Ὁ κόσμος παραπέρα γλεντᾶ, χορεύει,...γιορτάζει τὸν θάνατο τοῦ κορμιοῦ του, ... ἀντὶς νὰ κλάψουνε πῶς σιμώνουνε

κόσμο. Κι αντί να πικραθῶ, εὐφράνθηκε ἡ ψυχὴ μου πῶς μ' ἔχουνε ξεχασμένο, κι ἡ χαρᾶ ἢ μυστικὴ, πού τὴ νοιώθουνε ὅσοι εἶναι παραπεταμένοι, ἀναψε μέσα μου ἡσυχία κι εἰρηνικά, κι ἡ παρηγοριά μὲ γλύκανε σὰν μπάλαμο, ἀνακατεμένη μὲ τὸ παράπονο. Καὶ φχαρίστησα Ἐκεῖνον πού φανερώνει τέτοια μυστήρια στὸν ἄνθρωπο, καὶ πού κάνει πλούσιους τοὺς φτωχοὺς, τοὺς χαρούμενους, τοὺς θλιμμένους, πού δίνει μυστικὴ συντροφιά στοὺς ξεμοναχιασμένους, καὶ πού μεθᾶ μὲ τὸ κρασί τῆς τράπεζάς του ὅσους κρεμάσανε τὴν ἐλπίδά τους σὲ Ἐκεῖνον. Ἄν δὲν ἤμουνα φτωχὸς καὶ ξευτελισμένος, δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἀξιωθῶ τούτη τὴν πονεμένη χαρὰ, γιατί δὲν ξαγοράζεται μὲ τίποτα ἄλλο, παρεκτός μὲ τὴν συντριβὴ τῆς καρδίας, ...χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἀνεβαίνανε τὰ δάκρυα στὰ μάτια μου, ...Δάκρυα γιὰ

τὸν κόσμο, γιατί γυρεύει νὰ βρεῖ τὴ χαρὰ ἐκεῖ πού δὲν βρίσκεται, ...κατάλαβα καλὰ πῶς δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀγαπήσει ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὸν πόνο του, γιατί ἀπὸ τὸν πόνο ἀναβρῦζει ἡ ἀληθινὴ χαρὰ κι ἡ παρηγοριά, κι ἐκεῖ βρίσκονται οἱ πηγές τῆς

ἀληθινῆς ζωῆς.... Ὅποιος δὲν περάσει ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς δοκιμῆς, δὲν ἔνοιωσε ἀληθινὰ τί εἶναι ἡ ζωὴ, καὶ γιατί ὁ Χριστὸς εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ», καὶ ... **«Μακάριοι οἱ πικραμένοι, γιατί αὐτοὶ θὰ παρηγορηθοῦνε».** Ὅποιος δὲν ἀπελπίσθηκε ἀπὸ ὅλα, δὲν τρέχει κοντὰ στὸν Θεό, γιατί λογαριάζει πῶς ὑπάρχουνε κι ἄλλοι προστάτες γι' αὐτόν, ἐκτός τοῦ Θεοῦ..

Κι ἐκεῖ πού τὰ συλλογιζόμουνα αὐτά, ...εἰρήνη μὲ περισκέπασε, ..καὶ πάλι δόξασα τὸν Θεὸ καὶ τὸν φχαρίστησα γιατί μ' ἔκανε ἀναίσθητο γιὰ τὶς ἡδονές τοῦ κόσμου, τόσο πού νὰ συχαίνουμαι ὅσα εἶναι ποθητά γιὰ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ νοιώσω πῶς εἶμαι κερδισμένος ...καί.. πῆρα δύναμη.. νὰ καταφρονῆσω τὸν σατανά, πού παραφυλάγει πότε θὰ λιγοψυχῆσω, κι ἔρχεται καὶ μοῦ λέγει:.. «Ἐ, πῶς χαίρεται ὁ κόσμος! Ἀκούς τὸν ἀλαλαγμό, τὶς φωνές πού βγαίνουνε ἀπὸ

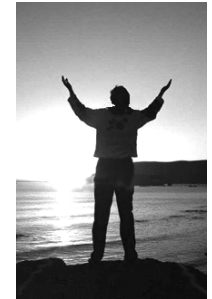
ΣΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἐἄθε φορὰ πού προσεύχομαι Κύριε, πάντοτε προβληματίζομαι, γιατί δὲν ξέρω πῶς νὰ προσεύχομαι. Δὲν ξέρω τί νὰ ζητῶ. Πῶς νὰ τὸ ζητῶ καὶ πότε νὰ Σοῦ τὸ ζητῶ.

Πολλὰ θέλω νὰ Σοῦ πῶ Κύριε τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς μου, ἀλλὰ κάτι κράτα τὸν νοῦ μου καὶ τὴν θέρμη τῆς ψυχῆς μου καὶ τότε λέω τυπικά καὶ ψυχρὰ τὴν προσευχή πού Ἐσὺ Κύριε μᾶς ἔμαθες νὰ λέμε:

«Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου». Μά μόλις πᾶω νὰ πῶ καὶ τὰ ὑπόλοιπα, «γεννηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς», ἐκεῖ ξαναχάνω τὰ λόγια μου, ἔξαφανίζεται ἡ ροὴ τῆς προσευχῆς μου, ἐκτροχιάζονται οἱ σκέψεις μου καὶ τότε συλλαμβάνω τὸν ἐαυτό μου νὰ κάθεται καὶ νὰ συλλογίζεται τὸ πότε ὁ Θεὸς θὰ ἐκπληρώσει ἐπιτέλους τὸ θέλημά μου. Πότε, τέλος πάντων, ὁ Θεὸς θὰ μοῦ δώσει αὐτὸ πού τοῦ ζητῶ; Πότε θὰ γίνῃ αἰσθητὴ ἡ παρουσία Του γιὰ νὰ συντρίψει αὐτούς πού μοῦ δημιουργοῦν τίς δυσκολίες στὴ ζωὴ μου; Τόσα καὶ τόσα κάνω, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, γιὰ νὰ εἶμαι κι ἐγὼ ἕνας καλὸς ἄνθρωπος. Κι ἐκεῖ πού ξεφεύγω μέσα στό χάος τῶν σκέψεων, μιὰ φωνὴ μέσα μοῦ λέγει: Ἄραγε πόσο ταιριαστό εἶναι τὸ θέλημά σου μὲ τὸ θέλημά Του.

Ἔχεις δίκαιο Κύριε. Τώρα τὸ κατάλαβα. Ἐγὼ ζητῶ τὰ ἐφήμερα, ζητῶ τὴν καλὴ ἐπίγεια ζωὴ, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη Σου θέλει νὰ μοῦ προσφέρει τὰ αἰώνια καὶ ἀφθαρτα. Γι' αὐτό, Κύριε, κάνε γερό τὸν σάκκο τῆς ψυχῆς μου, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ διάτρητος ἀπὸ τὰ πυρὰ τοῦ διαβόλου καὶ χάσω τὸν θησαυρὸ τῆς Βασιλείας Σου. **Ἀμήν.**

ΑΝΘΟΠΕΤΑΛΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

Κάποτε ένας φαλακρός έβριζε τον Διογένη. Ο φιλόσοφος γύρισε και του είπε: «Δέν σου ανταποδίδω τις βρισιές, αλλά θα ήθελα να πω ένα "μπράβο" στις τρίχες σου, γιατί δραπέτευσαν από ένα κακορίζικο κεφάλι».

✦ Όταν μερικοί άξιωματικοί παρακινούσαν τον Φίλιππο τον Μακεδόνα να έξορίσει κάποιον πού τον κακολογούσε, ο Φίλιππος απάντησε: «Δέν είστε καλά! Θέλετε να τον στείλω να μέ κατηγορεί και σ' άλλα μέρη».

✦ Ρώτησαν τον Αριστείδη τί τον στεναχωρούσε πιδό πολύ στην έξορία. Και εκείνος απάντησε: «Η κακή φήμη τής πατρίδας μου. Όλοι τήν κακολογούν, έπειδή μέ έξόρισε».

✦ Συνήθως όλοι διαφωνούσαν όταν ο Φωκίωνας μιλούσε για σοβαρά πολιτικά θέματα. Μιά φορά όμως, όταν μίλησε στη Συνάθροιση του Δήμου, όλοι ασπάστηκαν τις ιδέες του. Απορημένος γύρισε πρός τους φίλους του και τους ρώτησε: «Μήπως είπα σήμερα κάποια άνοησία, χωρίς να τó καταλάβω».

✦ Όταν τά πράγματα δέν γίνονται όπως θέλουμε, τότε πρέπει να τά θέλουμε όπως γίνονται (Αριστοτέλης).

✦ Άτυχος είναι αυτός πού δέν μπορεί να ύποφέρει τήν άτυχία (Βίαντας).

✦ Άν θέλεις να κάνεις κάποιον πλούσιο, μη του προσθέτεις χρήματα, αλλά να του αφαιρείς έπιθυμίες (Επίκουρος).

✦ Τή μοίρα του ανθρώπου καθορίζει ο χαρακτήρας του. (Ηράκλειτος).

✦ Ίδια είναι ή μοίρα όλων μας, ώστόσο ο καθένας φροντίζει τον έαυτό του. (Σοφοκλής).

ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

≡ ημέρωμα¹ 1ης Ιανουαρίου 1950. Ήμουν α ξαπλωμένος...περασμένα τά μεσάνυχτα, και συλλογίζομυνα. ...δίπλα μου καθότανε ή γυναίκα μου κι έπλεκε.

Βλογημένη γυναίκα μου έδωσε ο Θεός, ...Τόν εύχαριστώ για όσα μου έδωσε, ..«Καλότυχος ο άνδρας πού 'χει καλή γυναίκα.... Καλή γυναίκα, κορόνα στο κεφάλι του άνδρός της.... Τό καλύβι μας είναι φτωχό... και μολαταύτα στ' άληθινά είναι χρυσοπλοκάτατος πύργος κι ήλιοστά-

λαχτος θρόνος, γιατί μέσα του σκήνωσε ή πίστη κι ή εύλάβεια. Κι έμεις πού καθόμαστε μέσα, ήμαστε οί πιδό φτωχοί από τους φτωχούς, πλύν μās πλουτίζει με τά πλούτη του Έκείνος πού είπε:

«Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν, οί δέ εκζητούντες τον Κύριον ούκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού»....κατά τά μεσάνυχτα, ξάπλωσα...Ένοιωσα πώς ήμουν α χωρισμένος από τον κόσμο, κι οί λογισμοί μου πώς ήτανε και κείνοι κρυμμένοι πίσω από τó καταπέτασμα πού χώριζε τον κόσμο από μένα, και πώς άλλος ήλιος κι άλλο φεγγάρι φωτίζανε τον δικό μας τόν «**Μυστήριο**

¹ Από την Εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ: Κυριακή-Δευτέρα 1-2 Ιανουαρίου 1984

ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν», καὶ «ἐνδυμα ἀφθαρσίας».

Αὐτό τό ἐνδυμα τῆς ἀφθαρσίας λερώνεται μέ τίς ἁμαρτίες μας. Κάθε δέ ἁμαρτία εἶναι ἄρνηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό χρειάζεται ἡ μετάνοια διὰ τῆς ἐξομολογήσεως. Ἄν δέν ἐξομολογοῦμαι, ἐνδυμα ἀφθαρσίας δέν ἔχω· ἄρα ἀπό τόν χῶρο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι χῶρος ἀφθαρσίας θά ἐκβληθῶ ἔξω, ὅπως λέγει ὁ Κύριος στήν παραβολή τοῦ Μ.Δείπνου, «ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου; ὁ δὲ ἐφίμώθη. τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· δήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας ἄρατε αὐτὸν καὶ ἐβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί». (Μτ Κβ-12-14)

Μέ αὐτά τά σπουδαῖα λόγια παρηγορεῖ ἡ Ἐκκλησία αὐτούς πού δέν εἶναι ἀκόμη κατάλληλοι γιὰ τό μυστήριο τῆς θ.Εὐχαριστίας. Βέβαια λένε πολλοί· «τώρα γιὰ ποιά κόλαση καὶ ποιόν Παράδεισο, μᾶς μιλά;». Μά ἂν ἀκοῦμε γιὰ κόλαση καὶ δέν φοβόμαστε, πόσο πῖο σκληροί θά ἦμασταν ἂν δέν ὑπῆρχε;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..

Φίλος ἐπιζήμιος, ἐχθρὸς ἀποκαλεῖται.
Ἀδελφός ζηλόφθονος, ἐκδιώκτης τῆς εἰρήνης.
Σύμβουλος κακόγνωμος, ὀδηγὸς τυφλός.
Σύζυγος ἄστοργος, στήριγμα σαθρό.
Γέροντας φιλάργυρος, ἄνθρωπος ἀπόκοσμος.
Ἄνδρας ἀσυμπάθητος, ἴσκιος καντερός.
Μάνα φιλάρεσκη, νεκρωμένη ζωή.
Δάσκαλος ἀργόσχολος, κοινωνία ἀγράμματη.

ΠΛΟΥΣΙΑ

Α Ἄν οἱ μάρτυρες τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων εἶναι ἱκανοὶ νὰ παροτρύνουν ψυχές νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὸν Χριστό, οἱ νεομάρτυρες ἀποδεικνύουν ὅτι ἅγιοι μποροῦν νὰ ὑπάρξουν σὲ κάθε ἐποχή καί, ἐπομένως, ὁ κατὰ Χριστὸν ἀγώνας πρέπει νὰ εἶναι συνεχής..

Μιά τέτοια παραδειγματική νεομάρτυς εἶναι καὶ ἡ ὁσία Φιλοθέη. Γεννήθηκε στήν Αθήνα τὸ 1522 ἀπὸ τῆ Συρίγῃ, ἡ ὁποία ἦταν στεῖρα καὶ δέν μποροῦσε νὰ κάνει παιδιά. Ὅμως δέν ἀπογοητεύθηκε, ἀλλὰ ἡ πίστη τῆς ἡ μεγάλη τὴν ὀδήγησε στήν προσευχή. Πόσες προσευχές ἔκανε, πόσες μετάνοιες, πόσα θερμὰ δάκρυα κύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κανεὶς δέν τὰ μέτρησε, κανεὶς δέν τὰ εἶδε, κανεὶς δέν τὰ ἄκουγε, παρὰ μόνο ὁ φύλακὰς τῆς ἄγγελος πού τὰ μετέφερε καθημερινὰ στὸν Κύριο, πού ἐκ βάθους ψυχῆς ἀγαποῦσε καὶ λάτρευε.

Ο πατέρας τῆς ἁγίας Φιλοθέης ὀνομαζόταν Ἄγγελος Μπενιζέλος. Ὄταν ἡ ὁσία ἔγινε δώδεκα χρονῶν, οἱ γονεῖς τῆς μὲ τῆ βία τὴν πάντρεψαν μὲ ἕναν ἀρκετὰ πλούσιο ἄνδρα τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ ζωὴ τῆς κοντά του ἦταν μαρτυρική, διότι συνεχῶς τὴ χτυποῦσε καὶ τὴ βασάνιζε.

Ὁ Θεὸς βλέποντας τὴν ὑπομονή τῆς, μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια, θερίζει μὲ τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου τὸ βάνουσο σύζυγό τῆς. Τότε ἡ ὁσία, ἂν καὶ δέχτηκε πιέσεις γιὰ δεύτερο γάμο, ἀποφασίζει καὶ γίνεται μοναχή. Τὴ μεγάλη τῆς παρουσία τὴ διέθεσε στοὺς φτωχοὺς καὶ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν σκλαβωμένων χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἔτσι ἔγινε "καρφί" στὸ μάτι τῶν Τούρκων, καὶ ὅταν τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία, εἰσέβαλαν στὸ μοναστήρι τῆς καὶ τὴν ἔσυραν ἔξω. Ἄφοῦ τὴ χτύπησαν ἀνελέητα, προκάλεσαν τὸ θάνατό τῆς, στὶς 19 Φεβρουαρίου 1589.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ρωτᾷ: **"Δὲν ἦταν καὶ αὐτὴ φύση ἀσθενέστερη καθότι γυναίκα; Δὲ συνάντησε τόσους καὶ τόσους πειρασμοὺς καὶ ἐμπόδια στὸ δρόμο τῆς ζωῆς τῆς; Ἄλλ' ὅμως, κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν μπόρεσε νὰ ψυχράνει τὴν ἀγάπη πού εἶχε στὸ Θεό".**

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ Ἦχ.πλ.α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰθνηαῖων ἡ πόλις ἡ περιώνυμος, Φιλοθέην τιμᾷ τὴν Ὀσιομάρτυρα, καὶ ἀσπάζεται αὐτῆς τὸ θεῖον λείψανον, ὅτι ἐβίωσε σεμνῶς καὶ μετήλλαξε τὸ ζῆν, ἀθλήσει καὶ μαρτυρίῳ, καὶ πρεσβεύει πρὸς τὸν Σωτῆρα, διδόναι πᾶσι τὸ θεῖον ἔλεος.

νά συγχαρεθοῦν καὶ νά φορέσουν τὸ ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας. Ἐνωσέ τους μὲ τὴν Ἁγία σου Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ συγκαταρίθμησέ τους μὲ τὸ ἐκλεκτό σου ποιμνιο. Ὡστε καὶ αὐτοὶ μαζί μὲ μᾶς νά δοξάζουν τὸ πάντιμο καὶ μεγαλοπρεπές ὄνομά σου, τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

«Ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν, καὶ τὰ ταπεινά ἐφορῶν»
Ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν, ἀλλὰ εἶναι καὶ κάτι τὸ ὑψηλό καὶ ἀνώτερο ἀπὸ μᾶς. Εἶναι ἔξω ἀπὸ τίς δικές μας νοοτροπίες, συνήθειες καὶ πάθη, ἀλλὰ τὰ μάτια Του πάντοτε μᾶς παρακολουθοῦν διακριτικά.

Ὁ τὴν σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐξαποστείλας, τὸν μονογενῆ σου Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Ἐδῶ ἀναφερόμεθα στὸ μεγάλο ἔργο καὶ τὴν ἄκρα ταπείνωση τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

ἐπίβλεψον ἐπὶ τοὺς δούλους σου τοὺς Κατηχομένους, τοὺς ὑποκεκλιότας σοι τὸν ἑαυτῶν αὐχένα· Καλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ προσέξει τοὺς κατηχομένους, κάθε κατηχούμενο. Αὐτὸ ὅμως προϋποθέτει ὅτι οἱ κατηχούμενοι ἦσαν καὶ εἶναι ἄνθρωποι ἀρετῆς. Ἀκόμη κι ὅταν τὰ μικρὰ μας παιδιὰ δὲν τὰ παιδαγωγοῦμε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἀφήνουμε νὰ γίνονται ἀτίθασα καὶ ἄτακτα, τότε τί νὰ προσέξει ὁ Θεὸς τίς ἀταξίες τους; Καὶ λέγει πολὺ σωστά στὶς Παροιμίες Σολομώντος **«Ἀφροσύνη ἀνδρὸς λυμáινεται τὰς ὀδούς αὐτοῦ, τὸν δὲ Θεὸν αἰτιάται τὴ καρδία αὐτοῦ»** (19,3). Δηλαδή κάνουμε ἐμεῖς ἀνοησίες καὶ λάθη καὶ μετὰ φταίει ὁ Θεὸς γιὰ ὅ,τι κακό μᾶς συμβαίνει.

καὶ καταξίωσον αὐτούς, ἐν καιρῷ εὐθέτω, τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας, τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας· Δεῖγμα τῆς ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τοὺς κατηχομένους, μὲ τὴν αἴτηση ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τοὺς κάνει καινούργιους μὲ τὸ μυστήριον τοῦ ἱ.Βαπτίσματος πού εἶναι **«τὸ λουτρὸ τῆς παλιγγενεσίας»,**

τό λόγο του Θεού. Όταν όμως τον ιερέα τον συναντούμε μόνο για γάμους, για βαφτίσια, για αγιασμούς και για ευχέλαια, τότε ο Θεός πώς θα μας κατηχήσει τον λόγο της Αλήθειας;

Οί Κατηχούμενοι, τας κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε. Ἔτσι ἐκφράζουμε τὴν ὑποταγή μας στὸν Κύριο καὶ ὄχι σὲ ἄλλα ἀφεντικά. Όταν δὲν κλείνουμε τὸ κεφάλι μας στὴν προτροπή αὐτή, τότε δὲν δείχνουμε μόνο ἀδιαφορία, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουμε ὡς ἀφεντικό στὴν ζωὴ μας Αὐτόν, πού εἶναι ἡ Αλήθεια καὶ ἡ Ζωή.

Ὁ Κύριος μᾶς τονίζει «**Οὐδείς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἕτερου καταφρονήσει, οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμμωνᾷ.**» (Μτ 22-24)

Αὐτὰ τὰ δύο ἀφεντικά πάντοτε ἐμφανίζονται στὴ ζωὴ μας. Τὸ ἓνα ἀφεντικό, ὁ δημιουργὸς μας, μέ τὸν ἔμφυτο νόμο τῆς συνειδήσεώς μας. Καὶ τὸ ἄλλο ἀφεντικό μέ τὰ διάφορα κοσμικὰ καλέσματα ἢ τίς ἐπιθυμίες μας ἢ τὰ βολέματά μας μέσα ἀπὸ τίς κοσμικὲς ἀνέσεις. Φυσικὰ ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα τὰ ὅποια μᾶς βολεύουν, ἀλλὰ δὲν ἀρέσουν στὸ Θεό. Π.χ. Μέ βολεύει νὰ κλέβω, γιὰ νὰ ἀποκτήσω κάτι καὶ νὰ μὴ κοπιᾶζω. Μέ βολεύει νὰ μὴ πηγαίνω σχολεῖο. Μέ βολεύει νὰ κοιμᾶμαι καὶ νὰ μὴ δουλεύω. Μέ βολεύει νὰ γίνεται πάντοτε τὸ δικό μου. Ἄν ὅμως κάנוμε ὅ,τι μᾶς βολεύει, ποτέ δὲν θὰ προκόψουμε.

δ. Εὐχὴ τῶν κατηχουμένων. Κύριε, σὺ πού εἶσαι ὁ Θεός μας, καὶ ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ κατοικεῖς στοὺς οὐρανοὺς, πάντως τὰ βλέπεις ὅλα ἐδῶ κάτω. Σὺ ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ σώσεις τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἐξαπέστειλες τὸν μονογενῆ Σου Υἱὸ καὶ Θεό, δηλαδὴ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ρίξε τὸ βλέμμα σου καὶ στοὺς δούλους Σου τοὺς κατηχουμένους, πού κλίνουν τὴν κεφαλὴ τους ἐνώπιόν Σου, καὶ καταξίωσέ τους στὴν κατάλληλη ὥρα νὰ βαπτισθοῦν

**ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ
ΣΤ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ**

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ φτάσει στὰ μέτρα τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν πλησίον, ἂν δὲν ζήσει κρυφά, μέσα του, τὴν ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ. Καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀγαπήσουν ἀληθινὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι δίνουν τὴν καρδιά τους σ' αὐτὸ τὸν ἐφήμερο κόσμο.

Ὅταν ἓνας ἀνθρωπος ἀποκτήσει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ ντύνεται μαζί μ' αὐτήν. Γίνεται θεοφόρος. Αὐτὸς λοιπὸν ποῦ ντύθηκε τὸ Θεό, δὲν μπορεῖ νὰ ντυθεῖ μαζί με τὸ Θεό καὶ τὴν κοσμικὴ ματαιοδοξία καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Ὁ Κύριος εἶπε ὅτι «**ὅποιος δὲν ἐγκαταλείψει ὅλα τὰ κοσμικὰ καὶ δὲ μισήσει τὴν κοσμικὴ ζωὴ του, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μαθητὴς μου**» (Λούκ.

14, 26). Ἄν λοιπὸν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μαθητὴς του, πὼς ὁ Κύριος θὰ κατοικήσει μέσα του;

Ἡ ἀγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς» Ὁ δίκαιος καὶ ἐνάρετος ἀνθρωπος τὴν τιμὴ τῆς ἐλεημοσύνης δὲν θὰ ἐπιτρέψει στὸν ἑαυτό του νὰ τὴν χάσει. Ὅταν λοιπὸν δώσεις ἐλεημοσύνη, νὰ εὐφραίνεσαι καὶ νὰ πεῖς: Δόξα σοὶ ὁ Θεός, πού με ἀξίωσες νὰ βρῶ κάποιον νὰ ἀναπαύσω.

Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ δεῖπνο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος βρῆκε τὴν ἀγάπη, κάθε μέρα καὶ ὥρα τρώγει τὸ Χριστὸ κι ἀπὸ αὐτὸ γίνεται ἀθάνατος (Ἰω. 6, 58). Διότι «ὁ τρώγων ἀπὸ τὸν ἄρτο πού ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω, ποτέ δὲ θὰ

πεθάνει». Μακάριος λοιπόν είναι εκείνος πού τρώγει από τὸν ἄρτο τῆς ἀγάπης, πού είναι ὁ Ἰησοῦς διότι «ὁ Θεὸς είναι ἀγάπη» (Α΄ Ἰω. 4, 8). Ὅποιος ζεῖ στὴν ἀγάπη, λαμβάνει ἀπὸ τὸ Θεὸ ὡς καρπὸ τῆ ζωῆ, καὶ σ' αὐτὸ τὸ κόσμῳ ὁσφραίνεται ἀπὸ τὴν ἀέρα τῆς ἀνάστασης, στὸν ὁποῖο ἐντρύφουν οἱ κοιμηθέντες δίκαιοι.

Ἡ ἀγάπη στὸν ἁμαρτωλὸ Μὴ μισήσεις τὸν ἁμαρτωλό, γιατί ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Καὶ ἂν ἀπὸ θεῖο ζῆλο κινεῖσαι ἐναντίον του, κλάψε μᾶλλον γιὰ λογαριασμό του. Καὶ γιατί νὰ τὸν μισεῖς; Τίς ἁμαρτίες του νὰ μισήσεις καὶ νὰ εὐχηθεῖς γι' αὐτόν, πού ὁ διάβολος τὸν περιγελά ὅπως καὶ ἐμᾶς πού δὲν ἔχουμε ἀγάπη. Καὶ γιατί, ἄνθρωπέ μου, μισεῖς τὸν ἁμαρτωλὸ μήπως τάχα εἶσαι δίκαιος ἐσύ; **Καὶ πού είναι ἡ δικαιοσύνη σου, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ἀγάπη;** Γιατί δὲν ἐκλαψες γι' αὐτόν, ἀλλὰ τὸν καταδιώκεις; Πῶς θὰ γίνεις ὅμοιος μὲ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγανακτοῦσε κατὰ τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλὰ προσευχόταν γι' αὐτούς;

Μερικοὶ ἄνθρωποι ἐξαιτίας τῆς ἀνοησίας τους ὀργίζονται ἐναντίον τῶν ἁμαρτωλῶν, γιατί πιστεύουν ὅτι ἔχουν διάκριση νὰ κρίνουν τὰ ἔργα τους.

Ἡ ἀγάπη είναι καρπὸς προσευχῆς Ἀρχίζει μὲ τὴ γεύση τῆς (κατὰ τὴν προσευχή) καὶ ὁδηγεῖ τὸ νοῦ ἀχόρταγα στὸν πόθο τῆς.

Ἡ ἀγάπη δὲν είναι λόγια. Δὲν είναι συναίσθημα. Δὲν είναι ἔρωτας. Δὲν είναι πληγῆς ἀβάστακτες. Δὲν είναι ἀπογοήτευση. Δὲν είναι ἐνοχῆς

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ είναι ζωῆ, ἐλπίδα, χαρά. Είναι παρουσία Θεοῦ, πού ἔρχεται νὰ κατοικήσει μαζί μας καὶ νὰ γίνεῖ ὁ Νυμφίος τῆς ψυχῆς μας αἰωνίως.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Τὰ Ἐυρεθέντα Ἀσκητικά» τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσαάκ, Ἐπισκόπου Νινεῦ, τοῦ Σύρου.

γ. Τελευταῖα αἰτήματα γιὰ τοὺς κατηχουμένους.*
Μέ τίς τελευταῖες προσευχῆς πρὸς τοὺς κατηχουμένους, ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, διότι ἀκόμη δὲν βαπτίσθηκαν καὶ δὲν μποροῦν νὰ μετέχουν στὰ ἱ.μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Βέβαια σήμερα ἡ τάξη τῶν κατηχουμένων ἔχει χαθεῖ, διότι ὅλοι μας βαπτίζομαστε σέ νηπιακὴ ἡλικία. Ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχουν ἐκεῖνοι, πού σέ τόπους τῶν ἱεραποστολῶν τώρα γνωρίζουν τὴν Ἀλήθεια καὶ ἐτοιμάζονται γιὰ τὴν βάπτισή τους, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ δικά μας νήπια πού ἀκόμη δὲν βαπτίσθηκαν. Γιὰ ὅλους αὐτούς ἡ Ἐκκλησία μας προσεύχεται. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀβάπτιστα παιδιά πρέπει νὰ τὰ φέρνουμε στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἀγιάζονται μὲν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γίνονται ἀκόμη μέτοχοι τῶν ἱ.μυστηρίων μας.

Οἱ πιστοί, ὑπέρο τῶν Κατηχουμένων δεηθῶμεν. Ἴνα ὁ Κύριος αὐτούς ἐλεήσει..... ὁ Θεός, τῆ σὴ χάριτι.

Εὐχόμεθα ἀκόμη στὸν Κύριο νὰ τοὺς διδάξει τὴν ἀλήθεια, νὰ τοὺς ἀποκαλύψει τὸ Εὐαγγέλιο τῆς μοναδικῆς πραγματικότητος, νὰ τοὺς ἐνώσει μὲ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία Του καὶ γενικά νὰ τοὺς σώσει, νὰ τοὺς ἐλεήσει, νὰ τοὺς προσέξει καὶ νὰ τοὺς διαφυλάξει μὲ τὴν δική του Θ.Χάση.

Δηλαδή βλέπουμε, ὅτι ὁ Θεὸς κατηχεῖ τὸν λόγο τῆς Ἀλήθειας καὶ ὄχι ὁ ἱερεὺς. Ὁ κατηχητής, ἢ ὁ ἱερεὺς μόνο μεταφέρει

* Συνέχεια ἀπὸ τὰ προηγούμενα τεύχη